

svar, maa føle det som en Pligt ved enhver given Lejlighed at gøre Forsvaret den Skade, som han kan, underminere det paa alle Maader, saaledes at det til sidst bliver ubrugeligt. Alle de, der som jeg har den gammeldags Anskuelse, at Krig, saa længe Jorden staar, ikke kan afskaffes, og at det Folk, hvem den rammer, ikke kan forsvare sig med sin Kultur, men kun med Fæstninger og Vaaben, og at det Folk, som i Fredstid ikke en Gang kan blive enigt om at sætte Landet i den bedst mulige Forsvarsstand, er dødsdømt som selvstændig Nation, alle de kan ikke nøjes med blot at beklage. Vi maa anse det for en Ulykke for Landet, at Landets Forsvar er betroet en Mand, som har de Anskuelser, som den nuværende Forsvarsminister har. Jeg vil udtale det Haab, at det danske Folk maa se, hvorhen det hele fører, inden det er for sent, og inden vort Forsvar er ødelagt paa en saadan Maade, at det ikke kan gøres godt igen.

Sonne: Jeg har at takke den højtærede Landbrugsminister for det indgaaende og velvillige Svar, han nys afgav paa de af mig i Gaar rejste Spørgsmaal. Det bedste vilde unægtelig have været, om den højtærede Ministers Svar havde kunnet lyde paa, at de af mig paapegede nødvendige Foranstaltninger alt var tufne, men det næstbedste — det indrømmer jeg — er, at den højtærede Minister erkender, at de paagældende Foranstaltninger er betimelige og nødvendige, og erklærer paa virksom Maade at ville antage sig disses Gennemførelse. Det glæder mig at erfare, at den højtærede Minister deler mit Syn paa Betydningen af at tilvejebringe en virksom Beskyttelse for vort Lurmærke. Ministeren henpegede paa den Kendsgerning, at Lurmærket dækker en Eksportværdi af ca. 350 Mill. Kr. Dertil kommer jo, at den ved Loven af 12. April 1911 etablerede Statskontrol med denne Eksport hviler paa den uantastede Opretholdelse af Lurmærket, saaledes [at der, hvis man kunde tænke sig Lurmærket annekteret af andre og en Konkurrence i Udlandet derefter etableret af disse, vilde være bragt et i høj Grad forstyrrende Moment ind i Praktiseringen af den paagældende Lov. Hvad man nu end vil mene om den paagældende Smørløv af 12. April 1911, saa tror jeg, at det alt i alt maa siges, at den har virket paa en god og hensigtsmæssig Vis. Jeg ved vel, at der fra Mejerikredse har været ytret nogen Misfornøjelse med dens Virkemaade. Der har været peget paa, at Mærk-

ningsbestemmelserne er for strenge eller for vidtløftige, at Straffebestemmelserne er for rigoristiske, og der er i det hele taget peget paa Nødvendigheden af, at Idømmelsen af Straffene bliver lagt ud paa en saa bred og sikker Basis, at der derigenem bliver ydet Betryggelse mod Vilkaarlighed og Uretfærdighed, men ikke desmindre har jeg faaet den bestemte Opfattelse, at Loven i det store og hele kan siges at virke godt, og denne min Opfattelse er bestyrket ved Læsningen af Forsøgslaboratoriets nys udgivne, meget udførlige, meget interessante og, som det forekommer mig, egentlig fortræffelige Beretning om Smørbedømmelsen i det Tidrum, der er forløbet, siden Loven blev effektiv den 21. Oktober 1912. Jeg har derved faaet Indtrykket af, at saavel Landbrugsministeriet som Forsøgslaboratoriet har haft en heldig Haand til at faa lagt Praktiseringen af Loven ind i en hensigtsmæssig Skure, lige langt fra hensigtsløs smaatskaaren Chikaneren til den ene og ligegyldig Seen gennem Fingre til den anden Side. Jeg skal blot anføre, at af de 1262 Mejeriers Smørbedømmelser, som der foreligger, fremgaar det, at 31 Mejerier har mistet Lurmærket, og de 3 to Gange, men vel at mærke: der var ved Udgangen af 1913 kun 5 Mejerier, der ikke havde faaet Lurmærket tilbage. Altsaa Loven er effektiv, men de her anførte Tal for Lovens Effektivitet synes mig ikke i nogen Henseende at kunne udæske Kritikken. Men naar det saaledes maa erkendes, at Loven i det store og hele virker paa en god og fyldestgørende Vis, og endvidere, at den uantastede Opretholdelse af Lurmærket er Basis for hele den paagældende Ordning, maa dette resultere i Erkendelsen af, at det er af største Betydning at beskytte Lurmærket i videste Omfang. Det glæder mig i høj Grad, at den højtærede Landbrugsminister fuldt ud deler denne Erkendelse, og naar han under de Omstændigheder erklærer at ville virke for Lurmærkets Beskyttelse, mener jeg, at et ud fra denne Erkendelse afgivet Tilsagn berettiger til med Fortrøstning at imødesee, at Arbejdet herfor vil føre til de tilsigtede Resultater.

Maa jeg i denne Forbindelse have Lov til at bemærke, at naar den højtærede Landbrugsminister indledede med at henvisse til Washington-Konferencen af 1911, kunde jeg egentlig fristes til at sige, at jeg tror, at vi ved fra vor Side at ratificere Beslutningen paa Washington-Konferencen af 1911 i væsentlig Grad vilde kunne lette Gennemførelsen af Lurmærkets Beskyttelse